

Sygn. I C 1754/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz – Łosiak
Protokolant:	staż Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z **powództwa** J. W.

przeciwko TUZ Towarzystwu (...) w W.

o odszkodowania z tytułu wypad. komunikacyjnych

- zasądza **od pozwanego** TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz **powoda** J. W. kwotę 1.832,70 zł (tysiąc osiemset trzydzieści dwa złote i siedemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza **od pozwanego** TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz **powoda** J. W. kwotę 1278 zł (tysiąc dwieście siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów procesu,
- nakazuje ściągnąć od powoda J. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku kwotę 18,59 zł (osiemnaście złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,
- nakazuje ściągnąć od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 186,09 zł (sto osiemdziesiąt sześć złotych i dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1754/14

UZASADNIENIE

Powód **J. W.** wystąpił przeciwko TUZ Towarzystwu (...) w W. o zapłatę kwoty 2.041,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lipca 2014r. do dnia zapłaty tytułem uzupełniającego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, należnego od pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy kolizji, w którym uszkodzeniu uległ pojazd powoda, w związku z czym powstała po stronie powoda konieczność najmu pojazdu zastępczego. Powód wskazał, że za najem pojazdu zapłacił kwotę 4.600 zł, natomiast pozwany tytułem odszkodowania wypłacił mu jedynie 2.558,40 zł.

Pozwany **TUZ Towarzystwu (...) w W.** nie kwestionując żądania powoda co do zasady, uznał że wypłacone odszkodowanie w całości rekompensuje pozwanemu poniesioną szkodę, a żądanie zapłaty ponad kwotę 2.558,40 zł

jest wygórowane. Zakwestionował wysokość stawki za dobę wynajmu zażadaną przez powoda oraz czas, przez jaki powód z pojazdu zastępczego korzystał.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W dniu 26 czerwca 2014r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd powoda marki H. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, przy czym w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wystąpił o odszkodowanie w kwocie 4.600,20 zł., zgłaszając je w piśmie z dnia 14.07.2014r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 16.07.2014r. Powód domagał się przyznania mu odszkodowania za wynajem pojazdu przez 17 dni, przy stawce dobowej w kwocie 220 zł netto.

bezsporne, a także faktura k. 11.

Powód umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) nr rej (...) zawarł w dniu 27.06.2014r. i korzystał z auta do 14.07.2014r.

Pozwany przyznał powodowi tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego kwotę 2.558,40 zł przyjmując, że celowym było wynajęcie pojazdu na okres 13 dni, przy stawce dobowej w kwocie 160 zł/netto.

bezsporne, a także decyzja k. 10.

Szkoda w zakresie uszkodzeń w pojeździe powoda została zakwalifikowana jako całkowita, o czym powód dowiedział się z decyzji pozwanego, którą odebrał w dniu 7 lipca 2014r.

okoliczność przyznana przez powoda.

Celowy okres korzystania z pojazdu zastępczego to czas od chwili powstania szkody do upływu siedmiodniowego terminu, liczonego od dnia poinformowania poszkodowanego o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej, w sposób umożliwiający weryfikację przyjętych wartości: pojazdu sprzed szkody, pojazdu uszkodzonego, kosztów naprawy. Okres tych 7 dni to czas niezbędny na zakup nowego auta, jego rejestrację i sprzedaż warku.

W lipcu 2014r. za dobę najmu pojazdu zastępczego w klasie pojazdu T. (...) obowiązywały stawki od 120 zł netto do 210 zł netto. Uszkodzony pojazd m-ki H. (...) należy do samochodów klasy D. Wynajęta T. (...) kwalifikowana jest do klasy niższej C.

dowód: opinia biegłego k. 60 -70, 96-100.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo było częściowo zasadne i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Powód w nin. postępowaniu dochodził zapłaty uzupełniającego odszkodowania z tytułu kosztów jakie poniósł w związku z wynajmem pojazdu zastępczego.

Pozwany nie kwestionował uprawnień powoda co do zasady, zresztą już w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił z tego tytułu kwotę 2.558,40 zł. Zakwestionował jednak wysokość stawki dobowej za wynajem pojazdu, uznając ją za wygórowaną. Nadto stwierdził, że celowy i konieczny wynajem pojazdu zastępczego przez powoda obejmował jedynie 13 dni bowiem powód dowiedział się o tym, że szkoda została zakwalifikowana jako całkowita w dniu 2 lipca 2014r., zatem w 6 dni od wynajęcia samochodu, i od tej chwili miał 7 dni na zagospodarowanie pozostałości.

Jednak przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło zasadności stanowiska pozwanego. Jedyne w zakresie stawki wynajmu była podstawa do nieznacznej modyfikacji żądania.

Przy dokonywaniu oceny żądania powoda pomocna była sporządzona w sprawie opinia biegłego, która w ocenie Sądu, w sposób jasny i zupełny odniosła się do okoliczności przedstawionych biegłemu w tezie. Biegły, poza tym, że wskazał na zasadność i celowość wynajęcia pojazdu przez powoda przez okres 17 dni, szczegółowo uzasadnił wnioski w tym zakresie. Wskazał, że okres, za który należy się zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w sytuacji zakwalifikowania szkody jako całkowitej, to czas od chwili powstania szkody do chwili upływu siedmiodniowego terminu od powiadomienia poszkodowanego o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej. Termin 7 dni od chwili przekazania informacji o kwalifikacji szkody to czas, który jest wystraszający na sprzedaż wraku i zakup innego pojazdu o zbliżonych parametrach oraz jego rejestrację. Pozwany nie kwestionował powyższego ustalenia biegłego, wskazał jednak na to, że powód o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej dowiedział się już w dniu 2 lipca 2014r., z wiadomości mailowej, która została przesłana przez pozwanego. Na potwierdzenie powyższego faktu pozwany złożył do akt sprawy wydruk wiadomości datowanej na dzień 2.07.2014r., z której wynika, że w załączeniu przesłał powodowi pismo, w którym przedstawił informacje o metodzie rozliczenia i wysokości szkody.

Pozwany nie przedstawił jednak dowodów na potwierdzenie tego, że wiadomość mailowa została faktycznie przez powoda odebrana w dniu 2.07.2014r., ten fakt tego nie przyznał. Powód, twierdził natomiast, że o kwalifikacji szkody dowiedział się dopiero z listu przesłanego mu przez pozwanego, który otrzymał jednak dopiero w dniu 7.07.2014r. Poza tym, pismo na które powołuje się pozwany, a które miało być dołączone do maila i stanowić informacje o metodzie rozliczenia i wysokości szkody, nie zawiera danych, które pozwalają przyjąć, że powód poprzez jego doręczenie został prawidłowo i skutecznie poinformowany o kwalifikacji szkody. Pismo to bowiem zawierało jedynie kwotowe określenie dwóch wartości: wartość pojazdu w stanie przed szkodą i po szkodzie. Z pisma tego nie wynikało nie tylko to w jaki sposób obie wartości zostały wyliczone, nie przedstawiono w nim w ogóle wartości i sposobu wyliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Było to niezbędne bowiem dopiero w sytuacji ustalenia, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przekraczają wartość pojazdu sprzed szkody, istnieje podstawa dla uznania t.zw. szkody całkowitej. Poza tym by poszkodowany mógł dokonać weryfikacji kwalifikacji szkody, załączona winna być do przesłanej mu informacji szczegółowa wycena, a nie jedynie informacja o kwocie końcowej. Zatem przesłane do powoda mailem z dnia 2 lipca 2014r. pismo – poza tym, że brak jest danych pozwalających przyjąć, że zostało odebrane przez powoda w dniu 2 lipca 2014r. - nie zawierało danych, które potwierdzały prawidłowość kwalifikacji szkody, nie wskazano bowiem nie tylko wysokości kalkulowanych kosztów naprawy ale także danych, które pozwalały na ocenę prawidłowości wyceny wraku pojazdu. Nie było więc podstaw by przyjąć, że powód już w dniu 2 lipca 2014r. dowiedział się o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej w taki sposób, że mógł dokonać weryfikacji tej kwalifikacji i oceny jej prawidłowości. Nie była to także decyzja ubezpieczyciela, w której ten decydował o wysokości przyznanego odszkodowania. Powód przyznał, że taką otrzymał dopiero w dniu 7.07.2014r. Wobec braku dowodów przeciwnych, Sąd tę ostatnią datę przyjął jako chwilę uzyskania przez powoda informacji o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej i otwarcia biegu 7 – mio dniowego terminu do nabycia nowego pojazdu.

Zatem biorąc pod uwagę to, że powód wynajął pojazd zastępczy w dniu 27 czerwca 2014r., czyli w dzień po powstaniu szkody, że o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej dowiedział się w dniu 7.07.2014r., jako uzasadnione uznać należało to, że z auta zastępczego korzystał do 14.07.2014r. czyli przez 17 dni.

Odnośnie stawki za wynajem auta zastępczego to stwierdzić należy, że poszkodowany może wynająć samochód zastępczy w dowolnej wypożyczalni. Ubezpieczyciel nie może wskazać konkretnej firmy, narzucić wysokości stawek wynajmu, o ile te dochodzone przez poszkodowanego są stawkami rynkowymi, obowiązującymi w czasie kiedy pojazd zastępczy był wynajmowany, czy limitu kilometrów, które kierowca może przejechać wynajętym autem. Jedynym warunkiem dla uznania żądania zwrotu kosztów wynajmu jest konieczność wyboru samochodu o podobnej klasie jak ten, który uległ zniszczeniu w wypadku. W przedmiotowej sprawie Sąd, za opinią biegłego sądowego przyjął, iż samochód marki T. (...) – pojazd zastępczy, spełniał ten warunek, był nawet pojazdem niższej klasy niż uszkodzony pojazd powoda. Jednak, jak wynikało z opinii, stawka zażądana przez powoda za najem pojazdu tej klasy, nie zawierała się w przedziale cenowym obowiązującym na rynku trójmiejskim w lipcu 2014r. W tym czasie, najwyższą z wykazanych przez biegłego stawek za najem auta klasy C była stawka w wysokości 210 zł netto za dobę najmu. Przy czym podkreślić należy, że stawka w tej wysokości stosowana była jedynie przez jeden z zakładów ujętych w zestawieniu.

Przeciętną stawką za dobę wynajmu pojazdu kwalifikowanego do kategorii C była kwota 160 zł netto. Dlatego żądanie przez powoda zapłaty odszkodowania wyliczonego w oparciu o stawkę w kwocie 220 zł netto Sąd uznał za wygórowane. Nie było jednak podstaw by odmówić powodowi odszkodowania wyliczonego przy przyjęciu wysokości stawki obowiązującej na rynku Trójmiejskim w chwili, w której przedmiotowy pojazd miał być wynajmowany czyli w kwocie 210 zł netto. Pozwany, jak stanowi art. 824 (1) § 1 k.c. zobowiązany jest do naprawienia szkody w kwocie nie wyższej od poniesionej szkody. Jednak, jak stanowi art. 361 § 2 k.c., statuując zasadę pełnej kompensacji szkody, poszkodowanemu należy się odszkodowanie rekompensujące mu poniesioną szkodę. Dlatego odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej w związku z uszkodzeniem pojazdu mechanicznego obejmuje również niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty wynajmu pojazdu zastępczego. Biegły opinię w zakresie określenia wysokości stawki za wynajem pojazdu sporządził na podstawie cen i stawek obowiązujących na terenie T. i okolic w lipcu 2014r. Wbrew twierdzeniu powoda przyjęte w opinii stawki były oficjalnie stosowane przez poszczególne podmioty oferujące samochody do wynajęcia. Powód nie wykazał okoliczności przeciwnych, nie przedstawił dowodów na potwierdzenie tego, że poza ofertą na wynajem pojazdu, którą przyjął powód, na terenie T. w lipcu 2014r. oferowano wynajem takiego pojazdu na podobnych warunkach. Wobec czego Sąd przyjął, że celowy i uzasadniony koszt wynajmu pojazdu zastępczego przez powoda nie powinien przekraczać kwoty 210 zł netto za dobę, czyli 258,30 zł brutto. Zatem odszkodowanie należne powodowi nie powinno przekraczać kwoty 4391,10 zł (258,30 zł x 17 dni). Skoro pozwany wypłacił już powodowi kwotę 2.558,40 zł, Sąd zasądził na jego rzecz uzupełniające odszkodowanie w wysokości 1832,70 zł. o czym orzeczono w pkt. 1 wyroku. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Rozstrzygając żądanie powoda co do odsetek, Sąd miał na względzie postanowienia art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, odsetki należą się, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W dniu wystąpienia przez powoda z żądaniem wypłaty odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, kwestię terminu realizacji tego obowiązku regulowała ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Ogólna zasada wyrażona w art. 14 ustawy stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie (...).

Powód zażądał odsetek od dnia 14 lipca 2014r., zatem od dnia w którym wystawiona została faktura przez wynajmującego. Dlatego oczywistym jest, że pozwany nie mógł zostać obciążony odsetkami od tej daty, nie był wówczas w opóźnieniu. Żądanie zapłaty odszkodowania w rozstrzyganym zakresie zostało zgłoszone pozwanemu dopiero pismem z dnia 14.07.2014r. (co sam powód przyznaje), które zostało doręczone pozwanemu dopiero w dniu 16.07.2014r. (akta szkody k. 66). Dlatego należało przyjąć, że pozwany zobowiązany był wypłacić powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego najpóźniej w dniu 15.08.2014r. tj. czy ciągu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Zatem pozwany był opóźniony z zapłatą odszkodowania od dnia 16.08.2014r. i od tej daty Sąd zasądził odsetki za czas opóźniania. Mając na uwadze treść przepisu art. 481 k.c. i art. 359 k.c., w których od dnia 1.01.2016r. wprowadzono różne wartości odsetek ustawowych, w zależności od tytułu, na podstawie którego one przysługują, Sąd wskazał w myśl art. 481 k.c., że te zasądzone na rzecz powoda od 1.01.2016r. są odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Sąd rozstrzygając o kosztach miał na uwadze treść art. 98 §1 i §3 k.p.c. oraz 100 k.p.c. Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 2041,80 zł, Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 1832,70 zł. Zatem żądanie powoda zostało uwzględnione w 90%. Koszty powoda to 700 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, kwota 103 zł uiszczona tytułem opłaty od

pozwu, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 600 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, zatem w sumie 1420 zł, z tego 90% to 1278 zł. zasądzone w pkt. 3 od pozwanego.

W związku z tym, że uiszczona zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego nie pokryła całości wynagrodzenia (zaliczka 700 zł, wynagrodzenie 886,09 zł), Sąd mając na uwadze treść art. 113 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążył nieuiszczonymi kosztami sądowymi powoda co do kwoty 18,59 zł (186,09 zł x10%), a pozwanego co do kwoty 167,50 zł (186,09 zł x90%) nakazując ich ściąganie na rzecz Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)